

požadovati místnosti, jež netvoří bezprostředně potřebu vojskového tělesa (a csapatnak). Mezi útvary, pro něž ubytování podle zákona nelze se domáhati, uvádí nařízení i sklady (depot), které nejsou v bezprostředním svazku vojskového tělesa.

V daném případě vyslovil žal. úřad, že vozy, o jejichž umístění šlo, náleží k náhradnímu praporu pěšího pluku č. 25, který sám o sobě není sice samostatným vojenským útvarem, ale je složkou vojenského tělesa, takže nelze jej srovnávat s oněmi útvary, pro něž podle shora citovaného nařízení není možno ubytování požadovat.

Stížnost sice popírá, že by skladiště vozů bylo součástí vojskového tělesa, avšak ponechává bez odezvy výrok, že jde o vozy náhradního praporu pěšího pluku č. 25, a nenamítá ani, že by náhradní prapor nebyl v bezprostřední souvislosti s vojskovým tělesem, ani že by byly požadovány místnosti pro jiné vozy, nežli právě pro vozy zmíněného náhradního praporu. Ze spisů správních pak vyplývá, že stěžující si obec byla si dobře vědoma, že šlo o umístění vozů náhradního praporu pěšího pluku č. 25, jak tomu nasvědčuje zejména usnesení městské rady z 9. prosince 1931, jímž právě pro umístění těchto vozů byly vojenské správě určité místnosti nabídnuty.

Ale pak zůstává nař. rozhodnutí, pokud vyslovilo, že šlo o umístění vozů náhradního praporu pěšího pluku č. 25 a že náhradní prapor je součástí vojskového tělesa, neotřeseným a stížnost jeví se bezdůvodnou.

Č. 12.274.

Živnostenské právo: I. Úřad musí si zjistiti sám, jsou-li tu okolnosti, jež mají za následek vyloučení z nastoupení živnosti podle § 5 živn. řádu. Při tom je povinností strany, aby poskytla úřadu pro dotyčné šetření nezbytný základ. — **II.** Opověď živnosti, jež nevyhovuje ust. § 12 živn. řádu, není úřad povinen doplňovati úředním šetřením.

(Nález z 28. ledna 1936 č. 10.343/36.)

V ě c: Arnošt F. a Szmerl R. v Praze (adv. Dr. Pavel Pollak z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 7. února 1934 a z 30. března 1934 o opovědi živnosti.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: I. Úřadovna magistrátu hlav. města Prahy na Král. Vinohradech nevzala výměrem z 21. prosince 1933 na vědomí opověď Arnošta F., že bude provozovati jednatelství a komisionářství potřebami pro zubní lékaře se stanovištěm v Praze XII. — K odůvodnění bylo uvedeno, že st-l neprokázal, že existuje skutečně provedená formální vzájemnost se strany státu, jehož jest příslušníkem, a nepředložil formálního dovolení zem. úřadu k nastoupení a provozování opověděné živnosti a dokladu, že proti němu nesvědčí vylučující důvod podle § 5 živn. řádu. Zároveň bylo st-li další provozování opověděné živnosti zakázáno, pokud nebudou závady odstraněny.

Odvolání Arnošta F. nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, jednak z toho důvodu, že Arnošt F. nepředložil jako cizinec dokladu, že proti němu není vylučujících důvodů podle § 5 živn. řádu, jednak proto, že označená opověď živnosti není přesná, takže opověď nevyhovuje předpisu § 12 živn. řádu. Jest povinností cizince, aby předložil řádný doklad příslušného cizího úřadu o své zachovalosti. Neučiní-li tak, nemá úřad možnosti zkoumati vylučující důvody (§ 5 živn. řádu), a je tudíž dána překážka vzhledem k osobě po rozumu § 13 živn. řádu. Dále bylo uvedeno, že st-l označil svoji živnost jednatelství a komisionářství potřebami pro zubní lékaře jako živnost svobodnou. Označení to není přesné, jak požaduje předpis § 12 živn. řádu, poněvadž potřeby ty jsou buď rázu technického, jako na př. různé přístroje a nástroje, jednak jsou to potřeby, jež mohou prodávati jen živnostníci, oprávnění k provozování obchodní živnosti sice svobodné, avšak vázané průkazem způsobilosti (materialisti), nehledíc k tomu, že může se jednati i o zboží vyhrazené lékárníkům nebo drogistům, tedy živnostem koncesovaným. Nepřesné označení opověděné živnosti jest překážkou po rozumu § 13 živn. řádu, která brání vydání živnostenského listu.

II. Úřadovna magistrátu hlav. města Prahy na Král. Vinohradech nevzala výměrem z 12. února 1934 na vědomí odpověď Szmerla R., že bude provozovati jednatelství a komisionářství potřebami pro zubní lékaře se stanovištěm v Praze XII. — K odůvodnění bylo uvedeno, že st-l neprokázal, že existuje skutečně prováděná formální vzájemnost se strany státu, jehož jest příslušníkem, a nepředložil dokladu, že proti němu není vylučovacích důvodů, uvedených v § 5 živn. řádu.

Odvolání Szmerla R. nebylo nař. rozhodnutím vyhověno jednak z toho důvodu, že st-l nepředložil dokladu o tom, že proti němu není vylučovacích důvodů, uvedených v § 5, jednak proto, že předmět živnostenského podnikání není v opovědi označen pokud možno přesně, jak toho žádá ustanovení § 12 odst. 1 živn. řádu. Označením potřeby pro lékaře možno rozuměti i drobný prodej (přímým spotřebitelům) zboží materiálního, jehož prodej vyžaduje podle ustanovení 4. a 5. odst. § 38 průkazu způsobilosti předepsaného v § 13 a) živn. řádu. Ježto takový průkaz nebyl předložen, je tu překážka po rozumu § 13 živn. řádu. K námitkám odvolání bylo podotčeno, že st-l nepředložil řádného dokladu příslušného cizího úřadu o své zachovalosti, ačkoli je povinností cizince, aby doklad takový předložil živnostenskému úřadu. Dodáno bylo, že z dodatečně předloženého vysvědčení, vydaného policejním presidiem v Drážďanech z 27. ledna 1934, není patrné, kde se st-l zdržoval v době od 15. ledna 1931 do 17. ledna 1932, a není proto vysvědčení to řádným dokladem o zachovalosti. Poněvadž nebyl předložen postačující doklad, na jehož základě mohl by živnostenský úřad po rozumu § 5 živn. řádu zkoumati vylučovací důvody, je zde překážka vzhledem k osobě po rozumu § 13 živn. řádu. Podotčeno bylo, že závady tyto nejsou rázu formálního po rozumu odst. 2 § 19 vl. nař. č. 8 z r. 1928 Sb.

O stížnostech na tato rozhodnutí uvažoval nss takto:

Žal. úřad zamítl v pořadí instančním opovědi st-lů, že budou provozovati jednatelství a komisionářství potřebami pro zubní lékaře, ze dvou důvodů, jednak že nepředložili jako cizinci dokladů o tom, že není proti

nim důvodů, pro které by mohli býti podle § 5 živn. řádu vyloučeni z nastoupení opověděné živnosti, jednak že předmět živnosti není přesně označen.

Žal. úřad projevil v nař. rozhodnutí právní názor, že cizinec je povinen předložiti řádný doklad příslušného cizího státu o své zachovalosti, jinak že nemá úřad možnosti zkoumati vylučující důvody (§ 5 živn. řádu), a je tu tedy závada co do osoby podle § 13 živn. řádu. Stížnosti namítají, že taková povinnost není uložena tomu, kdo opovídá živnost, nýbrž, že úřad je povinen z moci úřední zjistiti skutečnosti s hlediska § 5 cit. zák. rozhodné pro posouzení povahy podnikatelovy. Stížnostem dlužno přisvědčiti.

Podle § 5 živn. řádu může živnostenský úřad za určitých předpokladů vyloučiti z nastoupení živnosti osobu, jež jest odsouzena pro některý z trestných činů tam vyjmenovaných. Straně není v živn. řádu uložena povinnost, aby úřadu při opovědi živnosti oznámila a prokázala, že je zachovalá, resp. že nebyla odsouzena pro trestné činy v § 5 jmenované, neboť § 12, který taxativně vypočítává, jaké údaje má opověď obsahovati, toho nepožaduje, a nedá se povinnost ta vyvoditi ani z ostatních ustanovení živn. řádu. Jest věcí živn. úřadu, aby úředním šetřením zjistil příslušné skutkové okolnosti, které mají za následek vyloučení z nastoupení živnosti podle § 5, a aby hodnotil výsledky provedeného řízení o těchto skutkových okolnostech. Cizinci jsou podle § 8 na roveň postaveni tuzemcům, prokáží-li, že stát, jehož jsou příslušníky, chová se stejně ke zdejším státním občanům. Lze připustiti, že v některých případech, kdy opovídají živnosti cizinci, bude obtížno, ba nemožno vyšetřiti okolnosti s hlediska § 5 v úvahu přicházející. Než tato potíž neodůvodňuje, aby úřad zamítl opověď živnosti jen proto, že nebylo předloženo vysvědčení zachovalosti, nýbrž jest na úřadě, aby za účasti strany provedl řízení za účelem zjištění, není-li proti provozování opovězené živnosti závad s hlediska citovaného zákonného ustanovení. Jest ovšem povinností strany, aby poskytla úřadu pro dotyčné šetření nezbytný základ.

Pokud jde o druhý důvod, pro který žal. úřad odepřel vzítí na vědomí opovědi živnosti, totiž, že předmět živnosti není přesně označen, poukazují stížnosti k tomu, že tato okolnost nebyla předmětem rozhodování první stolice, že žal. úřad nebyl oprávněn o ní rozhodnouti, ježto causa decidendi musí býti v obou případech totožná, a že dopustil se vady řízení, když o ní rozhodl. Námitka tato je bezdůvodná.

V daných případech přezkoumal žal. úřad k odvolání st-lů výměry první stolice co do jejich zákonitosti a procesní správnosti. Causa decidendi byla v obou instancích identická, totiž rozhodnutí o opovědi živnosti. Žal. úřad potvrdil výroky první stlice a recipoval v nař. rozhodnutích z výměrů první stolice důvod, o němž byla shora řeč, a mimo to připojil sám další důvod. K tomu oprávněn byl, poněvadž podle 1. odst. § 81 vl. nař. č. 8/1928 Sb. odvolací úřad, rozhoduje o odvolání, jest oprávněn nahraditi jak výrok, tak i odůvodnění nižšího úřadu svým výrokem neb odůvodněním a podle toho v odpor vzaté rozhodnutí změnití nebo doplnití.

St-lé namítají, že označili ve své opovědi předmět živnosti co možná přesně, neboť jest samozřejmé, že opověděná živnost obsahuje pouze oprávnění k obchodu technickými potřebami, jichž prodej jest »volný«, t. j. není vyhrazen ani obchodní živnosti vázané průkazem způsobilosti, ani lékárníkům. St-lé tvrdí, že nemohou přesněji označiti předmět podniku, než jak učinili, neboť nemohou jednotlivé potřeby pro zubní lékaře v opovědi vypočísti. V tom nelze dáti st-lům za pravdu.

Podle 1. odst. § 12 živn. řádu dlužno v opovědi živnosti kromě ostatních předepsaných údajů uvést také zvolené zaměstnání, a to s označením předmětu podniku, pokud možno přesným. To vyžaduje se za tím účelem, aby byl dán živnostenskému úřadu podklad pro posouzení, o jaký druh výdělečné činnosti jde a do oboru které živnosti opověděná činnost spadá. Označení předmětu podniku, jež toto posouzení ztěžuje nebo znemožňuje, nelze označiti za přesné po rozumu § 12 živn. řádu.

V daných případech opověděli st-lé, že budou provozovati jednatelství a komisionářství potřebami pro zubní lékaře. Z tohoto označení není, jak žal. úřad správně vytýčil, patrné, o jaké určité potřeby jde, a všeobecnost označení odnímá úřadu možnost zjistiti, o jaký druh výdělečné činnosti jde a do oboru které živnosti opovězená činnost spadá.

Jako vadu řízení vytýkají st-lé, že nebyli slyšeni o tom, kterých předmětů se týká opovězená agentura a komisionářství, že žal. úřad neměl pro své rozhodování dostatečného podkladu. St-lé tvrdí, že žal. úřad byl povinen výměry nižší stolice zrušiti a vrátiti jí věci, aby opovědi po této stránce znovu projednala.

Jde tu o otázku, je-li živnostenský úřad povinen úředním šetřením doplňovati opověď živnosti, jež nevyhovuje ustanovení § 12, aneb, je-li úřad oprávněn označiti takovou opověď za neúčinnou k dosažení živnostenského oprávnění a ponechati straně, aby učinila novou opověď, vyhovující ustanovení § 12. Tomuto posléze uvedenému názoru dlužno přisvědčiti.

Potvrzuje jej znění § 13, v němž se stanoví, že, není-li podle živn. řádu žádné překážky vzhledem k osobě opovídatelově, vzhledem k živnosti a stanovišti, vydá úřad opovídateli živnosti živnostenský list, kdežto jinak zapoví mu, aby s provozováním živnosti započal, anebo v něm pokračoval, dokud závada nebude odstraněna. Z toho je patrné, že živn. řád na úřední konstatování, že opověď určité živnosti neodpovídá požadavkům zákona, nepojí jiné důsledky, nežli že se započeti provozu živnosti anebo pokračování jeho má zakázati, a že ponechává úplně straně, aby konstatované závady odstranila. Rekursní stolicí potvrzené zákazy provozu živnosti byly tedy oprávněny.

Ježto námitky stížností, směřující proti tomuto důvodu, o který byly opřeny výroky úřadu, nebyly uznány důvodnými, a ježto důvod tento sám o sobě dostačuje k zamítnutí opovědi živnosti a k zákazu provozu jejího, bylo stížnosti zamítnouti pro bezdůvodnost, třebas první důvod nebyl uznán v souhlase s platným právním řádem.

Č. 12.275.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: * Odvolání z rozhodnutí okr. úřadu, jímž bylo rozhodnuto o opravném prostředku